

Sygn. akt. II Cz 1202/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Terpiłowska

Sędziowie: SO Jerzy Dydo

SO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2016 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **J. Z.**

przeciwko **(...) Sp. z o.o. w S.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 4 listopada 2016 r. sygn. akt I C 1822/16

postanawia:

I. oddalić zażalenie;

II. zasądzić od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

(...)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 4 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy w Kłodzku uzupełnił postanowienie z dnia 19 października 2016 roku zapadłe w sprawie I C 1822/16 przez dodanie punktu II o treści: „zasądza od J. Z. na rzecz strony pozwanej 1217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego”. W uzasadnieniu Sąd pierwszej instancji wskazał, że sporządzając postanowienie na rozprawie w dniu 19 października 2016 roku pominięto rozstrzygnięcie, które winno się znaleźć w postanowieniu a dotyczące kosztów strony wygrywającej.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył powód zaskarżając je w całości i zarzucając naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału w tym wniosku powoda o nie zasądzeniu na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego doręczonego Sądowi Rejonowemu w Kłodzku I Wydział Cywilny w dniu 4 listopada 2016 roku;

- art. 102 k.p.c. przez jego niezastosowanie polegające na tym, iż Sąd uzupełnił postanowienie z dnia 19 października 2016 roku Sądu Rejonowego w Kłodzku I Wydział Cywilny sygn. akt I C 1822/16 i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwoty 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uwzględnienie zażalenia i w konsekwencji zmianę postanowienia Sądu Rejonowego w Kłodzku I Wydział Cywilny z dnia 4 listopada 2016 r., sygn. akt I C 1822/16 i orzeczenie o niezasadzaniu od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa adwokackiego w oparciu o art. 102 k.p.c. ewentualnie o uwzględnienie zażalenia i w konsekwencji zmianę postanowienia Sądu Rejonowego w Kłodzku I Wydział Cywilny z dnia 4 listopada 2016 r., sygn. akt I C 1822/16 i w oparciu o art. 102 k.p.c. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego części kosztów w kwocie nie przekraczającej 500 zł. Ponadto wniósł o zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych oraz nieobciążanie powoda kosztami postępowania zażaleniowego w przypadku oddalenia zażalenia.

W uzasadnieniu zażalenia powód wskazał, że Sąd I instancji wydając zaskarżone postanowienie nie uwzględnił okoliczności wskazanych we wniosku o nieobciążanie go kosztami, w którym wskazał na następujące okoliczności: niewielki nakład pracy pełnomocnika pozwanego oraz brak podjęcia jakichkolwiek czynności przez niego w sprawie, w tym czynności w celu polubownego rozwiązania sporu, a także wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. W konsekwencji – zdaniem skarżącego – Sąd naruszył art. 102 k.p.c. albowiem przy prawidłowym rozważeniu materiału zebranego w sprawie, Sąd orzekający nie mógł dojść do innego przekonania niż tylko o zasadności wniosku powoda i w konsekwencji nie zasądziłby kosztów postępowania, a w ostateczności zasądziłby koszty w zdecydowanie mniejszej kwocie. Powód wskazał, że jest w trudnej sytuacji materialnej. Od wielu lat nie posiada stałych dochodów, które pozwoliłyby mu na poniesienie dodatkowych kosztów przedmiotowego postępowania. Ponadto pozwany nie jest skłonny do kontaktów z powodem, który mógłby skutkować zawarciem ugody. Próby kontaktu tak telefonicznego jak i pisemnego z profesjonalnym pełnomocnikiem pozwanego są daremne i zostały zastopowane na infolinii, którą prowadzi Kancelaria pełnomocnika pozwanego. Pisma kierowane do pełnomocnika pozwanego pozostają bez żadnej odpowiedzi. W konsekwencji nie ma żadnej możliwości skontaktowania się z pełnomocnikiem pozwanego. Skarżący zaznaczył także, że składając pozew przekonany był o zaistnieniu przedawnienia roszczenia. Upływ czasu jaki ma miejsce od dnia wydania przedmiotowego nakazu zapłaty do dnia złożenia pozwu to ok. 6 lat. W tym czasie powód zmienił kilkakrotnie miejsce zamieszkania, co wiązało się z utratą dokumentacji, która mogłaby mu pozwolić na podjęcie racjonalnej decyzji w przedmiocie wniesienia pozwu. Powód posiadając wyłącznie dokumenty, które załączył do pozwu, które co podkreślił, otrzymał od Komornika Sądowego, a nie od pozwanego, przekonany był co do tego, iż dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu. Racjonalnym działaniem powoda było więc skierowanie pozwu do sądu i przekonanie o słuszności swojego stanowiska. Co znamienne roszczenie objęte nakazem zapłaty z dnia 14 grudnia 2000 roku, sygn. akt VII Nc 1046/00 wydane zostało na rzecz (...) Powód posiadając wyłącznie dokumentację udostępnioną przez Komornika, nie był w stanie zweryfikować ani kiedy dokonano przelewu wierzytelności, ani okoliczności, które pozwoliłyby mu na stwierdzenie czy cesjonariusz chcąc przerwać bieg terminu przedawnienia wszczął postępowanie egzekucyjne na swoją rzecz w odpowiednim terminie. Ponadto wskazał, iż koszty zastępstwa procesowego służyć mają opłaceniu przez stronę niezbędnego nakładu pracy w tym stawiennictwa w sądzie. Tymczasem pełnomocnik pozwanego na rozprawie wyznaczonej na dzień 19 października 2016 roku nie stawił się, a recepcjonistka w kancelarii pełnomocnika pozwanego wprost wskazała, iż „nie ma w zwyczaju stawiennictwa w sądzie pełnomocnik pozwanego w takich sprawach”. W związku z tym, iż strona pozwana swą aktywność w przedmiotowej sprawie ograniczyła wyłącznie do odpowiedzi na pozew nie odpowiadając nawet na pismo choćby w formie poczty elektronicznej, zasądzenie na jej rzecz kwoty stanowiącej 30% wartości przedmiotu sporu jest sprzeczne z powszechnym odczuciem sprawiedliwości, zwłaszcza mając na uwadze zachowania strony pozwanej.

W odpowiedzi na złożone zażalenie strona pozwana wniosła o jego oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie nie było zasadne.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo uzupełnił postanowienie z dnia 19 października 2016 roku, sygn. akt I C 1822/16, o koszty procesu. Zgodnie z treścią art. 351 § 1 k.p.c. strona pozwana w terminie złożyła wnioszek o uzupełnienie postanowienia o wskazane koszty, o których Sąd winny jest orzec w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c. zasadą pozostaje, że koszty procesu ponosi w ostatecznym rozliczeniu strona przegrywająca sprawę. Skoro powód cofnął pozew, to uznać należało, iż jest on stroną przegrywającą sprawę, zobowiązaną do zwrotu kosztów procesu. Jedynie w wypadkach szczególnie uzasadnionych stosownie do art. 102 k.p.c. sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami, jeżeli przemawiają za tym względy słuszności. Przepis ten zatem znajduje zastosowanie jedynie w sytuacjach wyjątkowych, w których na korzyść strony przegrywającej przemawia, nie tylko jej trudna sytuacja życiowa, ale też inne szczególne okoliczności zarówno związane z samym przebiegiem procesu jak i leżące poza nim.

Niewątpliwie sytuacja finansowa powoda nie jest najlepsza, jednakże nie była to przesłanka wystarczająca do uznania, że istniały w sprawie szczególne okoliczności uzasadniające nie obciążanie powoda kosztami procesu. Skarżący pozostaje na utrzymaniu osoby, z którą pozostaje w nieformalnym związku i utrzymuje się z jej wynagrodzenia za pracę i prac dorywczych i sezonowych. Powód jest osobą w średnim wieku, aktywną zawodowo i powinien podjąć starania w celu znalezienia zatrudnienia. Z dołączonych do akt sprawy dokumentów nie wynika aby powód był osobą chorą bądź aby z uzasadnionych powodów nie mógł podjąć zatrudnienia. Zaznaczyć należy, iż powód przed wytoczeniem powództwa powinien dołożyć wszelkiej staranności aby być pewnym słuszności dochodzonego roszczenia, tym samym powinien liczyć się z koniecznością poniesienia związanych z tym kosztów procesu, które mogą powstać w toku dalszego postępowania. Ponadto pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 23 maja 2016r., a zatem powód miał czas by poczynić oszczędności w celu ewentualnego zgromadzenia środków na koszty procesu. Należy jedynie zaznaczyć, iż odpowiedź na pozew została doręczona powodowi w dniu 5 lipca 2016r. a cofnięcie pozwu nastąpiło w dniu 19 października 2016r.

Skoro zatem strona pozwana, z uwagi na wytoczone przeciwko niej powództwo, zmuszona była podjąć się obrony i ponieść koszty z tym związane, w tym zasięgając porady fachowego pełnomocnika, a powód przegrał sprawę, to powód zobowiązany jest do zwrotu poniesionych przez stronę pozwaną kosztów. Sąd Okręgowy zaś nie dopatrył się żadnych okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie w sprawie art. 102 k.p.c.

Odnosząc się zaś do wniosku o obniżenie wynagrodzenia pełnomocnika strony pozwanej wskazać należy, że rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. 2015.1804) określa stawki minimalne stanowiące podstawę zasądzenia wynagrodzenia radcy prawnego reprezentującego stronę w postępowaniu sądowym. Sądom orzekającym o zwrocie kosztów postępowania, do których się zalicza zgodnie z treścią 98 § 3 k.p.c. wynagrodzenie i wydatki jednego radcy prawnego, nie przysługuje prawo do samodzielnego ustalania wysokości tego wynagrodzenia poniżej stawki minimalnej. Zasądzenie kosztów z tytułu zastępstwa procesowego poniżej stawki minimalnej może nastąpić jedynie w wypadkach określonych w § 18 cyt. Rozporządzenia gdy sam pełnomocnik ustala opłatę niższą niż stawka minimalna (por. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2012 r., IV CZ 107/11, Legalis).

Skoro wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie wynosiła 3.561 zł to pełnomocnikowi strony pozwanej należy się wynagrodzenie za prowadzenie sprawy, stosownie do § 6 pkt. 3 cyt. Rozporządzenia - w wysokości 1.200 zł, a nie w wysokości 30 % stawki minimalnej, o co wnosi skarżący.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd 1 k.p.c. zażalenie podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono zgodnie z treścią art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 397 § 2 k.p.c. oraz § 2 pkt. 2 w zw. z § 10 ust 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.).

(...)